

Vieți schimbate - mărturie de botez

„Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”, Luca 19:10. Printre aceștia sunt și cei 14 care au fost botezați de curând. Fiecare la rândul lui a venit în fața bisericii să spună cum a ajuns ca să dorească să fie botezat, aceasta după ce Dumnezeu s-a atins de viața lor în felul în care am auzit și în care putem citi mai jos...

Casiana Horopciuc are 15 ani și s-a născut într-o familie creștină. Întotdeauna a fost aproape de Domnul pentru că de când era foarte mică a venit la biserică. Când a mai crescut, nu mai avea plăcere de a veni la biserică ci venea doar cu părinții. Citea din biblie doar pentru olimpiadele biblice (pentru că trebuia să vină de acolo cu rezultate bune). În schimb nu se ruga, vorbea urât, comenta părinților și profesorilor și nu arăta ca un copil pocăit, deși cânta în orchestră, se ruga la grupele de copii sau cânta cu vocea. A crezut că Îl poate lăuda pe Dumnezeu oricum. Viața ei se desfășura pe trei secțiuni: școala, familia și biserica, fiind în același timp trei persoane diferite. Au fost cazuri în care ascultând câte o predică să fie cercetată în a se schimba, dar lucrul acesta dura 3-4 zile după care revenea la vechile obiceiuri.

Era în clasa a 8-a când a venit într-o miercuri la biserică doar pentru că erau anunțați ca și invitați cei din grupul Cristocentric. Era ziua în care se ținea banchetul de sfârșit de an școlar. Casiana povestește că: „am venit la biserică și am aflat că cei anunțați nu vor fi prezenți. Îmi aduc aminte că a fost invitat fratele Toni Mic. Nu am fost atentă la predică ci povesteam întruna. La sfârșit fratele a pus două întrebări; prima nu am băgat de seamă decât mai târziu ce spunea (cine e sigur că ar merge în cer acum, indiferent de ce s-ar întâmpla?) Am văzut că se ridicau mulți în picioare și într-un fel îmi era rușine. A mai pus o întrebare: „Cine ar vrea să fie sigur că merge în cer, indiferent de ce s-ar întâmpla?” Atunci am simțit că întrebarea aceea era pusă pentru mine și că ar trebui să realizez că eu nu voi merge în rai decât dacă îl am pe Isus în viața mea. M-am ridicat în picioare și cu ochii în lacrimi mi-am cerut iertare de păcatele mele și am primit siguranța mântuirii în inimă. Acela a fost momentul în care L-am primit pe Dumnezeu cu adevărat în viața mea. De atunci citesc Cuvântul, mă rog, nu mai vorbesc urât și de câte ori pot, mă abțin de la comentarii. După ce am ieșit din biserică, i-am spus lui mami că nu mai vreau să merg la banchet pentru că nu mai vreau să fiu ca ei.

În tabăra de la Hășdău cu orchestra, am avut mai mult timp pentru părtășia mea cu Domnul și am înțeles ce vrea Dumnezeu de la mine. El vrea ca să Îl mărturisesc pe El și în apa botezului, ca toți să știe că eu sunt a Lui.” Când vin necazuri asupra ei, Casiana are în minte două versete: Iov 5:18 și Psalmul 4:3.

Florica Pleșca s-a născut pe 1 martie 1974. În 1995 s-a căsătorit și Domnul le-a binecuvântat căsnicia cu Robert, un băiețel sănătos. S-a născut într-o familie de creștini ortodocși, cu frică și dragoste pentru Dumnezeu. A simțit întotdeauna ceva aparte în sufletul ei- o dorință puternică de a fi în prezența Domnului Isus și de a se arunca la picioarele Lui. Dumnezeu i-a încercat credința prin suferința căsătoriei lor care a fost scuturată de foarte multe încercări grele. Dumnezeu i-a vorbit deseori prin fapte, vise sau oameni pe care i-a cunoscut în diferite momente din viața ei. Domnul i-a spus clar că pentru fiecare din noi El are un plan și că nu degeaba a ajuns la Casa Cristina. Domnul i-a spus lucrul acesta prin Maria Mureșan. Cuvântul în care este atâta adevăr și har i l-a făcut cunoscut și sora Rozica Bîrz iar sora Cristina Mureșan a încurajat-o să-L lase pe Domnul Isus să ducă această luptă în locul ei.

A ajuns la înțelegerea faptului că Domnul Isus a murit și pentru păcatele ei, că Dumnezeu nu a permis destrămarea familiei lor și că de la El a primit copilul pe care îl au și consideră că a se lepăda de păcatele ei, care nu sunt puține și a trăi după voia lui Dumnezeu este și un fapt de mulțumire și recunoștință. Are încredințarea că vrăjmașul nu va avea biruință asupra ei sau a casei lor și că Domnul Isus este Calea, Adevărul și Viața și că Dumnezeu este Stăpânul vieții ei. Ea a biruit prin puterea Lui și crede că îi va da pace și liniște în familie și că soțul și copilul lor vor ajunge și ei să simtă dragostea Tatălui ceresc și vor fi salvați și ei din robia păcatului. Se roagă Domnului ca să îi cerceteze și să își împlinescă voia și cu ei.

Ramona Iacoboni s-a născut în urmă cu 21 de ani pe 14 august în Hunedoara. Tatăl ei este ortodox iar mama membră a bisericii Maranata. În momentul de față este studentă. A fost de mică la biserică și la grupele de copii, dar din clasa a 8-a, din motive personale, a încetat să mai vină. Deși nu mai frecventa biserica, avea totuși o relație cu Dumnezeu în sensul că în fiecare zi se ruga Lui. Spre finalul liceului însă, la insistențele mamei dar mai ales sentimentului de nefericire și neîmplinire, a început să vină din nou la biserică. Cel mai mult s-a apropiat de Dumnezeu în primii ani de facultate când fiind departe de casă și familie și confruntându-se cu alte probleme decât cele obișnuite, a simțit că doar Dumnezeu îi poate fi un sprijin și ajutor în nevoile ei. A început să-L caute pe Dumnezeu mai mult fiind uimită cum Dumnezeu îi răspundea și era aproape de ea când avea nevoie de El, deși este conștientă că nu merită. În primăvara lui 2008, cu ocazia sărbătorilor de Paște, a auzit mărturia lui Adi Gliga rămânând impresionată de schimbarea pe care Dumnezeu a făcut-o în viața lui. A început să îi asculte cântările care au cercetat-o și care au avut un rol destul de important în decizia pe care a luat-o de a-L urma. În vară a participat la cele patru seri de evanghelizare din cadrul proiectului „Sare și Lumină”. În seara de 25 iulie, în urma predicii care a auzit-o prin fratele Găină Petru în care erau prezentați toți pașii pe care un om trebuie să îi parcurgă pentru a fi mântuit și a hotărât să își predea viața în mâna lui Dumnezeu. Cu riscul de a fi luată în râs de prietenii ei nemântuiți, a început să le spună despre hotărârea pe care a luat-o. A început deasemenea să se roage mai mult și să citească Biblia. A început să simtă o mare părere de rău pentru cei din familie și din apropiați care nu sunt mântuiți. Le vorbește despre Dumnezeu și despre credința ei în El și se roagă ca și ei să-și deschidă inimile pentru El ca să devină și ei copii ai Lui.

Elena Ciurchea s-a născut în familia pe care o cunoaștem, acum mai bine de 15 ani, pe 7 martie. A crezut și ea o vreme că fiind într-o familie creștină și mergând împreună cu ei la o biserică creștină nu mai avea nevoie de o schimbare în viața ei, pentru că oricum era diferită de cei din lume. Vedea oameni schimbați și știa și rugăciunea cu care un păcătos trebuie să vina în fața Domnului, dar nu credea că aceasta i s-ar potrivi și ei. Dumnezeu

Însă avea un plan diferit pentru viața ei și într-o sâmbătă, chiar înainte de a merge la grupul Vestea Bună din cartierul în care locuiește, a conștientizat faptul că este o păcătoasă și că n-are nici o șansă în fața autorității și dreptății lui Dumnezeu. Știa că nu se putea face vinovată de „păcate mari”, dar a înțeles că păcate precum neascultarea, minciuna, invidia... o împiedică să aibe o relație adevărată cu Dumnezeu. Și-a cerut iertare Domnului în rugăciune că a trăit dominată de firea ei păcătoasă și L-a rugat să îi schimbe viața și să i-o conducă El. Din clipa în care a luat această decizie, în viața ei s-a produs o schimbare a înțelegerii vocii lui Dumnezeu pentru ea și de atunci are o relație personală cu El. Vrea să facă importantul pas al botezului pentru ca toată lumea să știe de schimbarea din viața ei. Îl iubește pe Domnul Isus și vrea să asculte de poruncile Lui și vrea să înceapă cu cea legată de botez ca și mărturie a cugetului ei curat înaintea lui Dumnezeu și a noastră.

Rozalia Păcurar. Doar cu două luni și două zile mai mare ca Elena, s-a născut tot în Hunedoara. Faptul că s-a născut într-o familie de creștini, de pocăiți, îl consideră un har pentru că de mică părinții au adus-o cu ei la biserică și i-au sădit cuvântul lui Dumnezeu în inimă. Înțelege acum că în ciuda acestui lucru, ea nu era credincioasă. De multe ori venea la biserică pentru că nu prea avea de ales iar aici se plictisea. Nu Îl avea pe Domnul Isus în inimă deși cânta în orchestra bisericii, în corul de copii, iar la grupa de copii de duminica dimineața învăța multe lucruri despre El. Dumnezeu i-a dăruit cei mai buni prieteni din cadrul bisericii și lucrul acesta a fost un ajutor pentru ea și un lucru bun. În urmă cu două veri, pe când avea 13 ani, în cadrul evanghelizării „Sare și Lumină” a predicat fratele Cristian Barbosu și Rozi mai ține minte comparația pe care a făcut-o cu un sportiv, că noi suntem sportivii iar Dumnezeu este antrenorul nostru și noi alergăm după premiul pe care El îl dă la sfârșitul alergării noastre. Atunci s-a rugat prima dată ca El să îi curățească inima. De multe ori de atunci s-a rugat ca să se schimbe dar nu prea făcea nimic în sensul acesta, așteptând ca numai Dumnezeu să facă ceva. Când a ajuns la grupa claselor 7-8, a avut niște lideri deosebiți care au reușit să facă lecțiile atractive și în timpul petrecut sub îndrumarea lor, de multe ori a fost cercetată. În primăvară a fost o evanghelizare la noi la biserică. A venit ca să audă doar cum cântă Cristocentric. A cântat însă Adi Gliga și a fost cercetată prin mărturia lui și prin versurile cântărilor. Din predica fratelui Toni Mic a fost atentă doar la întrebarea: „cine este sigur că merge în cer dacă moare în clipa asta?” Și-a dat seama atunci că nu avea siguranța mântuirii și atunci s-a ridicat și ea în picioare în semn că vrea să fie sigură că ajunge în cer. A rugat-o pe mama ei ca să îi spună mai multe despre siguranța mântuirii, s-a rugat din nou plângând și când făcea asta a simțit acea pace pe care numai Dumnezeu o poate da. S-a gândit chiar atunci că primul lucru pe care trebuie ca să îl facă, este să fie botezată, dar nu se simțea încă pregătită. Acest început al umblării cu Isus a dus la a merge cu bucurie la biserică, la închinare, la o schimbare în vorbire și la a face totul ca pentru

Domnul. Fiind apoi în tabără la Hășdău și având mai multe discuții și cu alții de seama ei, și-a dat seama că vrea și este pregătită ca să fie botezată.

Natanael Ciupe s-a născut acum 15 ani pe 5 mai. A fost dintotdeauna la biserică și în mod special la grupele de copii. În mare parte, părinții au fost cei care l-au învățat și influențat spre casa Domnului. A început să fie cercetat de pe la 13 ani. Una din împrejurările care au dus la acest lucru, a fost ajungerea în grupa claselor 7-8 unde învățătorii i-au pus pe fiecare pe rând în câte o duminică să conducă timpul de rugăciune. Nati spune că i-a plăcut lucrul acesta și lucrurile au început să meargă spre bine. Ne-a mai spus că într-o zi de miercuri, la o seară de evanghelizare, fratele Toni Mic la sfârșitul predicii a pus o întrebare pentru toți cei prezenți că dacă am muri atunci am fi siguri că mergem în cer? La invitația de a se ridica în picioare cei care ar dori să fie siguri de mântuirea lor, ceva parcă la împins de pe scaun și l-a făcut să se ridice în picioare. În acel moment a simțit că ceva s-a schimbat în viața lui. Atunci și-a propus ca să meargă la cursul de caticeză unde a întâlnit și alți prieteni apropiați din biserică.

Schimbările în bine din viața lui au fost determinate și în urma participării la Festivalul Speranței de la Timișoara unde la mii de oameni, Cuvântul a fost predicat de fratele Franklin Graham. A continuat să fie implicat în diverse activități la noi în biserică, iar la școală, între colegi, a renunțat la cuvintele neplăcute lui Dumnezeu. Și în privința aceasta este o luptă, dar Domnul este acela care îi dă putere să fie biruitor. Simte că viața lui este altfel, dar este și convins că mai are mult de lucru. S-a hotărât să meargă la caticeză pe drumul de întoarcere de la Băiești unde au fost într-un week-end cu corul de copii. Cu prima ocazie când a mai fost caticeză a participat și spre marea lui bucurie și alți tineri de seama lui din biserică. Îi este mulțumitor pentru darul pe care l-a primit de a-L putea lăuda pe Dumnezeu prin cântare. În orchestră cântă la violoncel, la ziua roadelor l-am auzit cântând și la pian și deasemena îi place mult să cânte la chitară. Face toate acestea mulțumitor lui Dumnezeu care realizează aceste lucruri în viața lui.

Cristina Tudosă s-a născut în aceeași zi și același an cu Nati. A participat dintotdeauna la grupele de copii de la biserică și de 5 ani cântă și în orchestră. Crede

însă că acestea nu sunt de ajuns. Nici chiar faptul că părinții s-au rugat pentru ea nu era suficient ca să fie mântuită. De fapt, cu plăcere mergea doar la grupa de copii, de predicile din biserică nefiind deloc atrasă, dar Domnul s-a îndurat de ea și în această privință. În urma cu 3 ani, la una din seriile de evanghelizare din cadrul proiectului „Sare și Lumină”, stătea cu o prietenă în spatele cortului ca să nu îi spună cineva ceva și să poată face ce vrea. Pe la sfârșitul predicii, fratele Corneliu Medrea le-a atras atenția să nu mai vorbească. Chiar atunci predicatorul a pus o întrebare care a frământat-o pentru câteva minute. „Dacă mori în seara asta, unde te vei duce?” era întrebarea care a cercetat-o și care a făcut-o să plângă necontrolat și să repete într-una că vrea să meargă și ea în cer. Când pastorul a făcut chemare în față, fără să ezite a mers și ea. De atunci sunt 3 ani, timp în care relația ei cu Domnul nu a fost întotdeauna la înălțime. Ispitele cu care a avut de luptat au fost multe și cel mai mare regret îl are că nu putea fi recunoscută ca și pocăită de prietenii și colegii ei. Anturajul clasei de la școală a îndepărtat-o mult de Domnul, insistând de multe ori la părinții ei să o lase la diferite reuniuni și petreceri. Părinții nu o lăsau iar ea (ca atâția alții) credea că nu este iubită și înțeleasă și că părinții nu înțelegeau ce poate fi bine pentru ea. Câteodată își reamintea de seara de evanghelizare și se ruga Domnului să o ierte dar nu ținea decât până dimineața. Unele probleme de sănătate de anul acesta au făcut-o să se apropie mai mult de biblie și să se roage cu credință, văzând astfel cum Dumnezeu o iubește. Acum e sigură că El este conducătorul vieții ei și vrea să facă următorul pas foarte important- botezul, important datorită cuvântului care spune: „Cine crede și se botează va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.” Marcu 16:16

În 23 aprilie, în urma cu 18 ani, **Oana-Maria Tudor** se năștea în Hunedoara într-o familie de creștini ortodocși. Încă de când era un bebeluș, mila lui Dumnezeu s-a arătat față de ea prin bunica ei care era credincioasă. Mare parte a copilăriei și-a petrecut-o în biserica pentecostală. A fost însă și o perioadă de 3-4 ani în care nu a mers deloc la nici o biserică. Pentru prima dată a venit în această biserică în urmă cu 3 ani și a continuat să vină. Își dă acum seama că Domnul în bunătatea lui a bătut de mai multe ori la inima ei în acest timp. În acest an, fiind plecată pentru o vreme din țară, a fost o mai lungă perioadă singură, în care a avut timp să mediteze la viața ei de până atunci. Atunci a fost perioada hotărârii ei pentru Domnul. Timpul a dus normal spre o relație tot mai profundă cu Domnul și își face în fiecare zi timp ca să citească din biblie și să se roage. Și-a făcut chiar și câteva proiecte care țin de biserică și se roagă ca Domnul să o întărească pe ea și pe cei mai apropiați ei ca să le ducă la bun sfârșit și astfel Numele Domnului să fie slăvit.

Maria Pașcalău se năștea pe data de 17 martie 1939 în satul Vernești din județul Argeș, într-o familie ortodoxă. Prin grija Domnului a ajuns la Hunedoara unde a lucrat ca și asistentă medicală până la ieșirea la pensie. În 1967 se căsătorește cu fratele nostru Ioan Pașcalău, fiind binecuvântați printre altele cu doi copii; un băiat și o fată. Au de la ei 3 nepoți și o nepoată de care împreună cu soțul au avut grijă continuu timp de 11 ani când la Cluj, când la Timișoara dar mai ales la Hunedoara. Dumnezeu a trecut-o pe sora Maria și prin încercări. Una din ele a avut loc acum 3 ani când unul dintre nepoți a căzut de la etajul 3 al blocului în care locuiesc. A fost o ocazie bună de a apela la mila lui Dumnezeu, rugându-se pentru vindecarea copilului și Dumnezeu i-a ascultat. Cu acea ocazie a realizat cât de bun este Dumnezeu, inima fiindu-i impulsionată și direcționată spre Domnul Isus pe care-L recunoaște ca și Fiul lui Dumnezeu. Știa oarecum aceste lucruri încă de când soțul ei a primit botezul în urmă cu mulți ani de zile. Citind biblia, a realizat că Evanghelia este adevărată și că Isus s-a revelat ca și Mântuitor și pentru ea. A înțeles că trebuie să se pocăiască continuu, cerându-și iertare pentru păcate. Această mărturisire de credință, are dorința să o facă și public prin botezul în apă.

Ștefan Păcurar s-a născut în urmă cu 17 ani, al doilea băiat al familiei Păcurar și cu doi ani înaintea lui Rozi. A știut încă de când putea înțelege că botezul trebuia făcut fără vreo obligație din partea cuiva și numai după ce ai devenit o făptură nouă prin Isus Hristos. Prima dată s-a întâlnit în mod serios cu Domnul pe când era într-o tabără la Sighetul Marmației. La o vreme după ce s-a întors din acea tabără a realizat că nu era deloc mai bun ca înainte. Continuând însă ca să vină la biserică și la grupele de copii, a înțeles că trebuie să facă încă odată lucrul acesta și să-și predea viața pentru totdeauna Domnului. Acest lucru s-a și întâmplat pe data de 6 iulie a anului trecut, într-o seară de evanghelizare de la „Sare și Lumină”. Atunci și-a mărturisit păcatele, a regretat tot ce a făcut rău și și-a predat viața pentru totdeauna în mâna Domnului. A început ca să citească biblia în fiecare zi și să se roage mai mult să fie un copil adevărat al Lui, dar știa că nu poate face acest lucru decât cu ajutorul Lui. A devenit sigur de destinul său veșnic, știind unde o să ajungă dar și că până atunci mai avea această misiune pe pământ și anume botezul.

Constanța Florica Beldean s-a născut în 1960, pe 21 aprilie. Din 1979 este căsătorită cu Gelu cu care s-a cununat religios la biserica ortodoxă din Zlaști. Părinții ei sunt ortodocși iar socrii baptiști. De-a lungul timpului, la insistențele socrilor a frecventat și adunarea baptistă. Nu a fost de la început așa, dar în urma rugăciunilor socrilor ei, a început să prindă drag de casa Domnului. A luat parte la multe slujbe, a ascultat multe predici și a văzut multe botezuri nou testamentale. Prin toate acestea Domnul i-a vorbit în mod personal. În acest an a trecut printr-o suferință fizică, fiind operată de colecist. În suferință fiind, în spital, a avut o vedenie în care a văzut niște lucruri și locuri foarte încântătoare. Crede că Domnul Isus i-a vorbit pentru că atunci s-a produs ceva special în inima ei, intrând în ea. Și-a cerut iertare lui Dumnezeu în rugăciune pentru păcatele ei, hotărând ca să-L urmeze și slujească toată viața ei. De când l-a primit pe Domnul este un alt om, este mai calmă și în rugăciunile ei plânge cerând mântuirea și pentru soțul ei și fetița lor. Este fericită fiind pe calea Domnului și este mulțumitoare socrilor ei care locuiesc acum la Codlea pentru toate rugăciunile lor cu privire la ea și casa ei.

Monica Ana-Maria Gherman are 20 de ani și s-a născut într-o familie de religie ortodoxă. Cu mai multă vreme în urmă a început să meargă cu o prietenă la biserica adventistă. Copil fiind era foarte atrasă de jocurile de acolo. Când a împlinit 16 ani a hotărât să țină și ea sabbatul și să nu mai mănânce carne de porc. Cosidera că relația ei cu Dumnezeu era bună, Îl simțea aproape, citea biblia. Nereușind însă ca să îplinească cele două condiții, a început să se simtă vinovată înaintea lui Dumnezeu și încet, încet El a ieșit din ecuația vieții ei. A încercat să țină sabbatul prin puterile ei, așteptând ca la sfârșitul zilei să realizeze că este mai bună, dar nu a reușit acest lucru.

Dumnezeu a lucrat în viața ei scoțându-i-l în cale pe Marius care i-a dat o carte intitulată „Adevărul despre mișcarea adventistă.” În timp ce citea cartea, tot ce a auzit și știut de mică se destrăma. Monica spune că „la început îmi era teamă și mă gândeam că nu aș vrea să cred tot ce scrie acolo (în carte), doar pentru a-mi ușura mie viața și m-am hotărât să mă rog pentru acest lucru. După un timp destul de lung, Dumnezeu mi-a dat pacea Lui și în acest sens vreau să fiu și botezată și să fac parte din familia Domnului din locul acesta.”

Andreea David s-a născut pe 3 ianuarie 1992 în familia pe care o cunoaștem. Părinții ei au adus-o dintotdeauna la adunare, dar când a fost mică nu îi făcea plăcere lucrul acesta. Când avea vreo 10 ani, fratele Valer a chemat-o să facă parte din orchestră și a acceptat cu bucurie invitația. Urmarea acestui lucru era un timp mai îndelungat în casa Domnului. Faptul că venea des la biserică nu o împiedica să fie la fel ca și ceilalți colegi și prieteni nepocăiți. Singurul lucru care îi deosebea era cuvântul „pocăit” care i se atribuia ei din cauza părinților și a faptului că mergea și ea la biserică la pocăiți. Lucrul acesta a fost valabil până acum 2 ani când, într-o seară de evanghelizare a predicat fratele Benjamin Poplăceanu. Din predică își mai aduce aminte doar întrebarea pe care fratele a pus-o: „Dacă în seara aceasta, în drum spre casă, va da o mașină peste tine, unde vei ajunge?” Acest lucru a tulburat-o foarte mult pentru că știa că nu ar fi mers la Domnul. Când a ajuns acasă, i-a cerut iertare Domnului și L-a chemat în inima ei. A mers la caticeză și înainte de ultimul botez cu gândul de a se boteza atunci, hotărârea ei însă nu a ținut prea mult. După o perioadă în care a fost din nou mai departe de Domnul, a venit din nou o ocazie de cercetare în viața ei. Era în Germania când a primit un telefon de acasă care o înștiința pe ea și pe mama ei că tatăl ei, fratele Simion, a suferit un accident vascular. Vestea aceasta a lovit-o din plin. A început ca să se roage pentru sănătatea tatălui ei, dar își dădea seama că totul depinde doar de Dumnezeu. Domnul o cerceta astfel din nou. În vară, fiind în tabăra de orchestră de la Hășdău, a aflat că mai sunt câțiva din prietenii ei din biserică ce doreau ca să fie botezați. După un moment de gândire, s-a hotărât ca să fie și ea dintre cei care vor cere să fie botezați cu prima ocazie și a participat apoi pentru a două oară la caticeză.

A început ca să citească mai mult din biblie și să conștientizeze că este copilul Domnului. Un lucru deosebit pentru ea este răbdarea ei care a ajuns la un nivel mai înalt. Îi mulțumește Domnului și pentru acest lucru și se roagă ca El să o țină pe calea Lui toată viața ei.